

REISVERSLAG NR 16 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO.

Voordat we afmeren in de haven van de grote stad Navplion willen we het anker uitgooien in de beschutte baai van Dhrepanou. Met onze geringe diepgang zijn we gewend diep in de baai in ondiep water voor anker te gaan. Dit keer ligt het er echter zo vol met kleine bootjes aan boeien dat het anker verstrikt raakt in andere ankers en lijnen van boeien. Anker opgehaald en vrijgemaakt van de kettingen en ankers. Op zoek naar een betere plek wijst iemand ons een vrije boei waar we aan vast mogen maken. Een plek waar we lekker kunnen zwemmen en ons geen zorgen hoeven te maken om een krabbend anker. Voorlopig zal het wel de laatste zwemplek zijn omdat in de haven van Navplion het riool van de stad schijnt te lozen.

Navplion is een grote haven in het centrum van de stad waar ook enorme kades zijn voor cruiseschepen. De meeste pleziervaartuigen gooien het anker uit en varen dan met de achterkant naar de kade. Daar voelen wij niet zoveel voor omdat het er diep is, het geen goede ankergrond schijnt te zijn die ook nog vervuild is met oude ankers en kettingen op de bodem. In een hoekje van de grote kade voor cruiseschepen leggen we langszij aan vlak voor het kantoortje van de havenautoriteiten. Ze maken geen bezwaar en wij kunnen op zoek naar een

tandarts. Er zijn 15 tandartsen in Navplion, maar het is vakantietijd en alle tandartsen zijn met vakantie. Een hulpvaardige winkelier belt met zijn vrouw en na enige tijd hebben ze contact met een tandarts die weliswaar met vakantie is maar die avond op de praktijk is omdat er instrumenten gerepareerd moeten worden. Hij wil me wel helpen en tot onze verbazing vinden we de praktijk na een wandeling van een half uur. Een aardige man die twee noodvullingen aanbrengt op de restanten van kiezen, die het tot oktober moeten houden. Daarna moeten het kronen worden. De eerste dag gelijk het belangrijkste deel van de missie gelukt.

Ondanks dat er een lichte rioollucht over de haven hangt willen we er toch een paar dagen blijven liggen. Nelie wil naar een

Een beetje erg kort geworden.

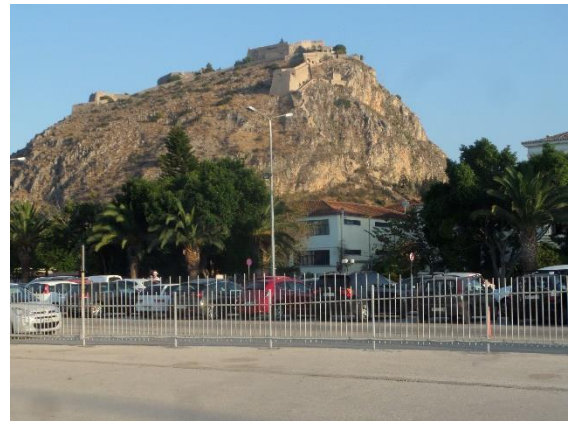
kapper, we gaan op zoek naar een wasserette en we willen inkopen doen. Navplion is een grote levendige stad stampvol met Griekse toeristen, die een gezellige verkeerschaos creëren. Ze parkeren auto's rustig op de rotondes of parkeren dubbel, waardoor de netjes geparkeerde auto's er niet meer uit kunnen. Het gaat allemaal heel gemoedelijk en wij raken eraan gewend dat als we met onze vouwfietsjes of lopend onterecht voorrang nemen ze direct stoppen. Navplion was de eerste

hoofdstad van Griekenland toen het land in 1830 ontstond doordat de geallieerde mogendheden Engeland, Frankrijk en Rusland de Turkse overheerser versloegen. Dat duurde slechts een paar jaar omdat de door de geallieerden aangestelde koning Otto, van Duitse adel, de hoofdstad in Athene wilde hebben.

Als we op de tweede dag terugkomen in de haven is het hard gaan waaien en ligt de Alcedo te bonken tegen de kade. Wat nu? De havenautoriteiten raden aan ook het anker uit te gooien en tussen de andere schepen met de kont naar de wal aan te leggen. Daar hebben we dus geen zin, ook omdat ik al verschillende schepen heb zien worstelen met het ophalen van het anker dat in allerlei troep verward was. Er ligt een groot zeilschip met drie masten en een lengte van minstens 30 m. Het lijkt me een mooie oplossing om in plaats van het anker uit te gooien een lijn van ons schip voor op dat grote schip vast te maken en dan met de achterkant naar de kade. Bij navraag blijkt het charterschip door corona al een tijd uit de vaart te zijn en is als enig lid van de bemanning de machinist overgebleven. Die heeft geen bezwaar en helpt zelfs mee met het vastmaken van een voortros. We liggen als een huis in de luwte van het grote schip en kunnen weer gerust gaan passagieren.

Met de voortros aan het grote schip.

De volgende dag wil ik naar het grote fort uit de Venetiaanse tijd dat vanaf een hoge berg over de stad waakt. Dat betekent een

trap van 999 hoge treden beklimmen. Ik vertrek 's ochtends om 07.30 voordat de zon begint te branden. Nelia gaat vanwege haar etalagebeen niet mee, ook omdat ze een keer bij het beklimmen van een hogere trap in China haar knieën kapot had gelopen. Ik merk dat de jaren beginnen te tellen. Om de 50 treden moet ik even stilstaan en een slok water nemen. Boven heb ik het idee dat het wel 2000 treden zijn. Desondanks is het genieten van de prestatie en het mooie uitzicht. Terug aan boord besluiten we na vier dagen Navplion dezelfde dag nog te vertrekken en zeilen we naar Astrous. De eerste stap op weg om de Peloponnesos weer te ronden.

In Astrous liggen alle schepen weer met het anker voor uit en met de kont naar de wal. Inmiddels is wel duidelijk dat dat onze

hobby niet is en zeker niet nadat we gelezen hebben dat het slechte ankergrond is in de haven. Ik zie een leeg plekje aan een drijvende stijger tussen lokale bootjes en maak daar langszij vast. We hebben geluk, we worden niet weggestuurd. We liggen fantastisch aan hogerwal en hebben het zicht op het spektakel van de binnenkomende schepen die eerst het anker uitgooien en dan met de kont naar de kade varen. Vaak houdt het anker niet en moeten ze het opnieuw proberen, tot soms wel vijf keer toe, waarna ze de moed opgeven en in de onbeschutte baai voor anker gaan. Ook komen soms ankers over de ketting van de buurman te liggen, waardoor diens anker er dan weer wordt uitgetrokken. Wat zijn wij blij dat we langszij aan de stijger liggen buiten het gekrioel.

In Astrous liggen we aan een gloednieuwe drijvende steiger met water en elektriciteit, medegefinancierd door de EU, waar we € 9,50 per nacht betalen, wat laag is voor Nederlandse begrippen, maar hoog voor Griekenland. In Navplion en vele andere havens hoefden we niets te betalen en ankeren in een baai is natuurlijk gratis. Ik denk dat we deze reis gemiddeld € 1,20 per dag aan havengeld kwijt zijn. In Astrous ligt een Middeleeuws fort op een berg. Niet zo hoog als in Navplion en we besluiten met zijn tweeën

omhoog te gaan. Met de nodige rustpauzes kan Nelie ook van het mooie

Uitgestrekte olijfboomgaarden die goed onderhouden worden.

uitzicht genieten. We genieten drie dagen van de rust in het kleine stadje, de terrasjes, het zwemmen naast de boot en het lekkere eten in de Taveernes. Morgen vroeg om 06.00 willen we vertrekken om weer 30 zeemijl naar het zuiden te zeilen. Eind van de ochtend wordt voorspeld dat we de wind tegen krijgen, vandaar het vroege vertrek.

Een uur later dan gepland vertrekken we 's ochtends om 30 zeemijl naar het zuiden te varen, naar de baai Kiparissi, waar we op de heenweg ook hebben overnacht. Ditmaal staat er te veel deining aan de kade dus gaan we aan de andere kant van de baai voor anker tussen een heleboel andere schepen. De Alcedo ligt behoorlijk te rollen in de deining. Ik word erdoor in slaap gewiegd maar Nelie doet geen oog dicht en voelt zich 's ochtends goed beroerd. Daarom halen we het anker vroeg op en varen op de motor in zes uur naar Monemvasia, waar we een plek in de haven zonder deining hopen te vinden. Ik ben al twee keer langs Monemvasia gevaren zonder het aan te doen. Van verschillende kanten hebben we gehoord dat het een heel interessante plek is, dus het moet er nu maar een keer van komen. Er is een klein haventje dat aan het eind

van de dag stampvol is. Kom je te laat dan moet je in de baai ankeren met kans op deining en dat wil ik Nelië niet weer aan doen. We zijn gelukkig vroeg en vinden een fantastische plek waar Nelië haar slaap kan inhalen.

Monemvasia is eigenlijk een grote rots die voor de kust ligt en ook wel het Gibraltar van Griekenland wordt genoemd. Vroeger zat de rots vast aan het vaste land, waar onze haven zich bevindt, maar die verbinding verdween met een aardbeving. Inmiddels is er een brug en kan het eiland makkelijk bezocht worden, waar dan ook horden toeristen, zoals wij, gebruik van maken. Met een busje rijden we naar het stadje Monemvasia en zien bij de bushalte een groot schilderij waarop heldhaftige Grieken met vastberaden blik en een grote snor het stadje bestormen en met hun geweren met bajonet heldhaftig weerstand bieden aan het kanonvuur van de Turkse bezetter. De werkelijkheid is echter dat, nadat de Turken bij de slag van Navarinou in 1827 (waar ik eerder over schreef) door de Engelsen, Fransen en Russen werden verslagen, de Turken op Monemvasia zich zonder slag of stoot overgaven en toen door de Grieken "heldhaftig" tot de laatste man werden vermoord.

Daarna raakte het stadje in verval en werd voor een groot deel een ruïne. Het stadje heeft zijn oorsprong in de Byzantijnse tijd (rond 500 na Christus) en is inmiddels voor

het grootste deel gerestaureerd en bestaat nu uit restaurantjes, hotelletjes, souvenirwinkels, enz. Toch is het een heel sfeervol stadje geworden waar we met plezier rondwandelen.

Bovenop de rots staat een oude kerk de Ayia Sofia die net als zijn grotere broer in Istanboel geregeld verbouwd werd van kerk, naar moskee en omgekeerd. Er

moeten mooie oude fresco's zijn die een bezoek de moeite waard schijnen te maken, maar het is een hele steile hoge klim. Ik ga omhoog en Nelië blijft beneden in het stadje en pikt een terrasje. Bij de kerk aangekomen blijkt hij net die dag gesloten te zijn. Jammer, maar zoals altijd wordt de klim beloond met een fenomenaal uitzicht.

Ayia Sofia

Terug in de haven halen we na de siësta de bijboot uit het water om die op de kade te ontdoen van een aangroei van zeepokken en andere prachtige flora. Hij heeft ruim twee maanden in het water gelegen en het is duidelijk dat we de bodem vaker schoon moeten maken. Binnenkort ook de schroef van de Alcedo maar eens met een staalborstel onder handen nemen, want daar beginnen ook al heel wat zeepokken op te groeien. We

zijn klaar om morgen weer verder naar het zuiden te gaan om de zuidelijkste kaap van de Peloponnesos te ronden.

Vandaag 22 augustus liggen we al in Porto Kayio en hoe we daar gekomen zijn komt in het volgende verslag.